

1

Het voorbeeld van de grote Herder

‘Huisbezoek is een puur menselijke vinding. In de Bijbel lees je er nergens over ...’ Soms wordt die opmerking gemaakt. En daarmee staat dan de legitimiteit van het jaarlijks huisbezoek ter discussie.

Inderdaad, het woord huisbezoek staat niet letterlijk in de Bijbel. Maar de gedachte achter het huisbezoek is voluit Bijbels te noemen. Paulus zegt: ‘Hoe ik niets achtergehouden heb van hetgeen nuttig was, dat ik u niet zou verkondigd en u geleerd hebben, in het openbaar *en bij de huizen*, betuigende beide Joden en Grieken de bekering tot God en het geloof in onze Heere Jezus Christus’ (Hand. 20:20,21). Ambtsdragers moeten de gemeente leiden, ze dienen te waken over leer en leven. Hun is niet alleen maar de zorg voor het geheel van de gemeente opgedragen. Ze hebben zich ook te bekommeren over de enkeling, het individuele gemeentelid. De Heere ging hun daar Zelf in voor. Het gaat om de persoonlijke zorg voor en de waarde van deze ene ziel.

Het eerste ‘huisbezoek’ vinden we al in het boek Genesis, direct na de zondeval. Als Adam en Eva hebben gegeten van de boom der kennis des goeds en des kwaads, vluchten ze weg voor de Alziende. Ze bedekken zich met vijgenbladeren. Maar de Heere zoekt hen op. De heilige God loopt de mens achterna (NGB, art. 17) Hij vraagt: ‘Waar zijt gij?’ (Gen. 3:9) De eerste mens en zijn vrouw worden daar heel persoonlijk aangesproken. Tijdens dat bezoek zien we twee belangrijke aspecten die in elk huisbezoek een plaats moeten krijgen: de zonde wordt aangewezen en het Evangelie wordt verkondigd. De weg van de bekering wordt voorgelicht.

Adam hoort dat hij én zijn nageslacht vanwege zijn overtreding van het gebod van God de dood zullen sterven. ‘Want gij zijt stof en tot stof zult gij wederkeren.’ Maar tijdens datzelfde bezoek geeft de Heere ook de moederbelofte. ‘En Ik zal vijandschap zetten tussen u en deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen en gij zult Het de verzenen vermorzelen.’ Er is een weg tot behoud omdat eens de Messias geboren zal worden. Het toont Gods genade in Christus.

Dat is een les voor elke ambtsdrager die op huisbezoek gaat. De zonde kan niet onbesproken blijven, maar de weg tot verlossing evenmin. Tegen weglopers moet gezegd worden dat ze bekeerd móéten en kúnnen worden.

Een persoonlijk bezoek, zonodig een gesprek onder vier ogen, daar is de Heere Jezus tijdens Zijn omwandeling op aarde Zelf in voorgegaan. In Johannes 10 tekent Hij de zorg voor Zijn gemeente met beelden die zijn ontleend aan het herdersleven. Hij noemt Zichzelf daar de Deur der schapen. Als een goede herder stelt Hij niet alleen Zijn leven voor de kudde, maar noemt Hij Zijn schapen ook bij name (vers 3). Dat betekent dat Hij ze een voor een kent en voor elk apart zorg en aandacht heeft.

Ook uit verschillende gelijkenissen blijkt dat de Heere oog heeft voor de waarde van de ene ziel. Te denken valt aan de gelijkenissen van het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon (Luk. 15).

Niet alleen in Zijn prediking maar ook in Zijn daden toont de Heiland zorg voor de enkeling te hebben. Hij roept Zijn discipelen een voor een, onderwijst Nicodémus in de nacht (Joh. 3), spreekt onder vier ogen heel persoonlijk met de Samaritaanse vrouw (Joh. 4) en stelt Zich heel liefdevol op tegenover de zondares in het huis van Petrus (Luk. 7).

In die persoonlijke gesprekken blijkt dat ook de Heere Jezus, net zoals bij het bezoek in Genesis 3, zowel de bestraffing van het kwaad als de mogelijkheid tot vergeving aan de orde stelt. De grote Herder der schapen heeft daarmee een voorbeeld gegeven voor het pastoraat van al Zijn dienaren. Persoonlijk bezoek is Bijbels én noodzakelijk ...